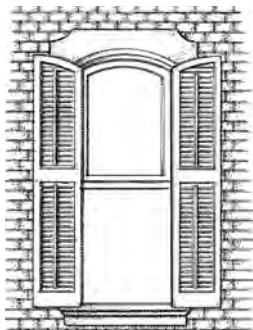

**Poruka
subotne
škole**

**Vesti
III/2010**

III tromesečje

TRANSEVROPSKO ODELJENJE

Ovog tromesečja predstavljamo vam Transevropsko odeljenje, koje obuhvata zemlje Evrope, Azije i severne Afrike. Na ovom području živi više od 616 miliona ljudi, od kojih su samo 111.000 adventisti. U proseku, to je jedan adventista na svakih 5.555 stanovnika.

Izazovi

Zbog velikih geografskih i kulturoloških raznolikosti, izazovi, kad je u pitanju rad u ovom odeljenju, brojni su i složeni. Veliki deo Evrope je materijalistički, postmodernistički i sekularno nastrojen. Crkve su prazne, jer ljudi nisu zainteresovani za Boga. Čak i stanovnici bivših komunističkih država više teže finansijskoj nego duhovnoj sigurnosti.

Neke zemlje unutar ovog odeljenja uopšte nisu naklonjene hrišćanstvu. U tim područjima rad je težak i često opasan.

Danska i Finska su u najvećoj meri moderne i sekularne zemlje Evrope. Međutim, dve novoosnovane crkve u ovim zemljama su žive i u razvoju. U jednoj od njih, u Kopenhagenu, u Danskoj, gde vernici održavaju bogoslužjenja na engleskom jeziku, ima šezdeset vernika koji se sastaju svake sedmice. Pored Danaca, ima i studenata i radnika sa vizama za privremeni boravak. U Finskoj, u blizini Helsinkija, grupa vernika, čiji broj je u porastu, pronalazi inovativne

načine da podeli svoju veru i vest istine kako sa susedima, tako i putem interneta sa ostalim ljudima. Deo dara trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da ove dve zajednice nastave sa rastom i službom u svom misionском polju.

Kamp Zatoni u Poljskoj je dar od Boga. Svake godine aktivnosti organizovane u tom kampu i vernici saradnici, dovode stotine ljudi, koji možda ne bi na neki drugi način prihvatili Isusa, u kontakt sa jevanđeljem. Međutim, vlada koja je ovaj kamp poklonila crkvi zahteva da njegovi objekti ispunjavaju savremene standarde. To je finansijski teret koji nosi 5.000 vernika u Poljskoj, ali naša darovanja trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se završi renoviranje kampa i da se od njega načini još korisnije evanđeosko oruđe.

Misionski projekti

Dar trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se ostvare sledeći projekti:

- crkvena zgrada za grupu vernika u Kopenhagenu, u Danskoj, koja održava bogoslužjenje na engleskom jeziku
- renoviranje i prepravljavanje stare zgrade u crkvi u Numeli, u Finskoj
- renoviranje kampa Zatoni u Poljskoj

3. juli 2010.

1. OGLAS IZ NOVINA

Danas nam vesti iz sveta dolaze iz Danske, male zemlje u severnoj Evropi koju čini jedno poluostrvo i gotovo 500 ostrva, južno od Norveške i Švedske. To je bogata i moderna zemlja čija je nacija, kao i u Finskoj, izgubila potrebu za Bogom.

Vikinzi su osnovali Dansku kraljevinu pre više od 1.100 godina, što Dansku čini jednom od najstarijih evropskih kraljevina koja je taj status zadržala do danas. Državna zastava je u upotrebi još od 1219. godine. Njena zastava je najstarija na svetu. Neprekidno se koristi više od sedamsto godina.

Kim je prelistavao novine. Brzo je prelazio preko naslova, čitajući samo one članke koji su mu privlačili pažnju. Pogled mu je pao na mali oglas u dnu strane. Pročitao ga je, ali ne pažljivo, zatim je zastao i pročitao još jednom. Okrenuo je stranicu i nastavio sa prelistavanjem novina, ali neprestano je razmišljao o tom oglasu. Nekoliko rečenica koje je pročitao pozivale su čitaoce da se priključe proučavanju Biblije, koje se održavalo u utorak uveče.

Kim je ponovo nešto vuklo da pročita oglas, koji je nudio nešto što je njemu bilo potrebno, nešto za čim je tragao.

U potrazi za smislom

Kim je oduvek bio zainteresovan za duhovne stvari. Iako njegova porodica, kao i većina porodica u Danskoj, nije bila religiozna, Kim je uvek verovao u *dobro*, ako ne u *Boga*. Kim je shvatao da je život ispunjen borbama između dobra i zla. Zlo je video u alkoholu, drogi i nasilju sa kojima se susretao. Razmišljao je da, ukoliko postoji zlo, onda mora negde da postoji i dobro.

Trudio se da živi dobrim životom, ali je zbog svojih padova doživljavao razočarenja. Tražio je načine da prigrli dobrotu, ne shvatajući da je dobro za kojim je tragao sam Bog.

U potrazi za dobrom, Kim je usvojio zdrav način života i postao vegetarijanac. Ono što je saznavao, delio je sa svojom porodicom, ali je bio pažljiv da ih ne optereti sa previše informacija. Kako je vreme prolazilo, njegovi roditelji su uvideli da je mudro što vodi zdrav način života.

Čitajući zdravstvenu literaturu, upoznao se sa pokretom njuejdž, životnom filozofijom koja naglašava važnost služenja svetu. Učenja njuejdža ne poriču postojanje Boga; umesto toga, ona ističu da Bog postoji u svakome od nas kao sila na dobro. Međutim, spasenje kroz Isusa Hrista nije deo učenja njuejdža.

U potazi za Isusom

Kada se Kim suočio sa nekim ličnim problemima, shvatio je da ovaj pokret ne daje sve odgovore. Sigurno je postojalo još nešto što on još nije otkrio. Počeo je da postavlja pitanja o Bogu. Da li Bog postoji?

Da li se brine o ljudima? Da li On voli čoveka i da li mu pomaže u nevolji? Ako se Bog brine za njega, Kim je želeo da Ga upozna.

Kim je sreo neke hrišćane koji su ga pozvali u crkvu. Prisustvovao je bogoslužjenjima i uživao u muzici. Ali, s vremenom, Kim je shvatio da je bogoslužjenje više bilo povezano sa iskustvom i osećanjima nego sa razumom i logičnim mišljenjem. Čeznuo je za nečim višim, nečim što će ispuniti njegov um podjednako kao i dušu. Pitao se da li će se njegova potraga ikada završiti.

Oglas iz novina

Kim je pronašao jedan oglas u novinama. Odlučio je da krene na proučavanje Biblije. Nadao se da će tamo pronaći željene odgovore.

Bio je zadivljen onim što je naučio tokom biblijskog proučavanja. Nikad do tada nije shvatao dubinu Božje ljubavi i plan spasenja. Svoj život je izgradio na istinama koje je naučio. Odbacio je pogrešne filozofije koje su zatamnile njegovo razumevanje Boga. Kim je uvideo da je postojanje Boga ne samo logično već da je sam Bog tvorac savršene logike i smisla. Njegov duhovni život postao je bogatiji zahvaljujući otkrivanju Božjih velikih istina.

Kim je sa svojom porodicom delio ono što bi saznao. Učtivo su ga slušali, ali bio je siguran da nisu iskreno zainteresovani. Međutim, nadao se da će njegova porodica na kraju ipak prihvatiti njegovu veru u Boga, kao što su prihvatili principe zdravog načina života.

Osam meseci nakon što je Kim pročitao oglas u novinama, učinio je zavet sa Hristom i priključio se Hrišćanskoj adventističkoj crkvi. Kim uči na koji način da podeli svoju veru sa drugima i kako da u Svetom pismu pronađe odgovore na pitanja lične prirode. Srećan je kada drugima može da prenese istine koje je zavoleo. On želi da im pomogne da, kao i on, pronađu Boga. Jednom u toku sedmice, u njegovom domu održavaju se biblijski časovi na kojima prisustvuje od deset do dvanaest ljudi.

Crkva u Danskoj je mala, jer je mali broj ljudi u toj zemlji zainteresovan za religiju. Kim želi da njegova crkva raste i on daje svoj doprinos tome. On i dalje deli istine sa svojom porodicom, nadajući se da će jednog dana upoznati Isusa kao što ga je i on upoznao.

Naši misionarski darovi pomažu da se podstaknu biblijska proučavanja poput onih koja je Kim pohađao. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se multietničkoj crkvi u Kopenhagenu, glavnom gradu Danske, obezbedi crkvena zgrada.

10. juli 2010.

2. NOVA CRKVA

(Zamolite jednu devojkicu da iznese ovo iskustvo u prvom licu)

Zovem se Aneta i živim u Danskoj. Dok svi moji prijatelji nisu počeli da se mole za mene, nisam znala da me Bog voli. Moja porodica nije religiozna. Nekoliko puta smo prisustvovali božićnoj službi u crkvi, ali tokom ostatka godine Bog nije bio deo našeg života.

Daj mi vere

Nastupio je težak period u mom životu. Moja prijateljica Karina bila je hrišćanka, ali nikada nismo razgovarale o religiji. Međutim, Karina je uvidela da sam se suočila sa određenim problemima i počela je da se moli za mene. Rekla mi je da Bog može da mi pomogne ako Mu dopustim da uđe u moj život. Dok je delila svoju veru sa mnom, poželega sam da poznajem Boga koliko i ona. Ali koliko god sam želela da verujem u Boga, bilo mi je teško da poverujem u nešto što ne mogu da vidim, opipam ili osetim.

»Ne možeš sebe naterati da veruješ,« objasnila mi je Karina. »Moli se Bogu da ti da vere.«

Te noći sam se prvi put pomolila. »Bože, ako postojiš, molim te, daj mi vere.« Čekala sam, ali nisam osetila da se išta dešava. Bila sam razočarana, ali nisam htela da odustanem.

Borba sa Bogom

Pošto nisam bila krštena kao dete, želela sam da učinim taj korak. Pronašla sam jednu crkvu i zatražila od pastora da me krsti. Rekao mi je da bi prvo trebalo da se upoznam s tim šta krštenje predstavlja. Dao mi je zadatak da pročitam određena poglavlja iz Biblije.

Karina je nastavila da se moli za mene. Njena jaka hrišćanska vera ohrabriala me je da proučavam Bibliju i da tražim Boga. Dok smo zajedno čitale Sveto pismo i razgovarale o Bogu, počela sam da osećam da se moje prijateljstvo s Njim postepeno izgrađuje.

Tokom tog perioda, Bog mi je pokazao da me moja veza sa mladićem vuče u pogrešnom smeru. Borila sam se sa Bogom oko ovog pitanja, jer nisam želela da ga izgubim. Bog je neprestano radio na mom srcu. Konačno, predala sam se Bogu i pomolila se: »Bože, stavljam svoj život u Tvoje ruke. Verujem Ti.« Ovo je bio veliki korak vere za mene.

Iako sam želela da moja vera bude jaka, shvatila sam da je mnogo teže slediti Isusov primer nego što sam mislila.

Crkveni klub

Jednog dana srela sam Karinu, bila je veoma uzbuđena. »Pronašla sam novu crkvu,« rekla je. »Zove se crkveni klub u kome se ljudi sastaju subotom. Razlikuje se od svih crkava u kojima sam bila.« Karina je objasnila da se tu sedi za stolom i pije neko bezalkoholno piće dok traje program. Zatim, zajedno sa jednom grupom muzičara na bini, pevaju se pesme hvale. Nakon toga neko održi predavanje. Zvučalo mi je interesantno, pa sam odlučila da sledeće sedmice odem tamo sa Karinom.

U subotu smo otišle u crkveni klub. Karina je bila u pravu. Bilo je zaista posebno. Svi su bili prijateljski raspoloženi i poželeli nam dobrodošlicu. Želela sam da budem deo ove grupe i da prisustvujem bogosluženju svake sedmice. Saznala sam da je u pitanju Hrišćanska adventistička crkva čiji se vernici sastaju u najstarijoj adventističkoj crkvi u Kopenhagenu. Nikada nisam čula za adventiste, ali mi se svidelo bogosluženje i ljudi koje sam tamo upoznala. Konačno sam osetila duhovni rast u veri i razumevanju Božje reči.

Vernici su mi rekli da je jedna mlada žena pokrenula ovu crkvu kako bi doprla do mladih kao što sam ja. Pored subotnog bogosluženja, pozvali su me da prisustvujem biblijskom proučavanju i molitvenom sastanku u toku sedmice.

Dok sam proučavala Bibliju sa malom grupom ljudi, shvatila sam da sam pronašla svoj crkveni dom. Iako je Karina prestala da ide sa mnom, ja sam redovno išla u crkvu.

Moj duhovni dom

Bila sam jako srećna kada sam se krstila i postala deo te crkve. Znala sam da sam pronašla Boga i da mogu da mu prepustim vođstvo nad svojim životom. Želim da sledim Njegovu volju za moj život.

Završila sam fakultet u Kopenhagenu i sada verujem da je Božja volja da studiram teologiju. Trenutno radim u jednom sirotištu dok mi Bog ne pokaže sledeći korak u mom životu. Razgovaram sa Karinom o veri koju mi je pomogla da pronađem. Želim da i ona oseti radost koju sam pronašla u Isusu.

Zahvalna sam Bogu na crkvenom klubu i na naporima Hrišćanske adventističke crkve da dopru do ljudi u Danskoj. Sada znam da je ta crkva osnovana uz pomoć Globalne misije i vaših misionarskih darovanja. Ja sam danas Isusov sledbenik a vaši darovi su pomogli u tome. Hvala vam.

17. juli 2010.

3. PLIVATI NASUPROT STRUJI

Danska je u velikoj meri sekularna zemlja. Njen moderan i lagan način života utiče na Dancu da traže zadovoljstvo i sigurnost u materijalnim stvarima. Danci retko odlaze u crkvu, osim u vreme božićnih i uskršnjih praznika. Među stanovništvom, međutim, ima onih koji teže Bogu. Imigranti iz Evrope, Afrike i Južne Amerike doneli su sa sobom svoju jaku želju da uspostave blisku zajednicu sa ostalim vernicima i dođu do svojih sunarodnika, koji su takođe stranci u novoj zemlji.

Multietnička grupa vernika Hrišćanske adventističke crkve u Kopenhagenu pomaže ljudima sa engleskog govornog područja koji

žive u glavnom gradu. Crkva raste i napreduje. U srcu Kopenhagena, glavnog grada Danske, vernici Hrišćanske adventističke crkve pokušavaju da plivaju nasuprot struji sekularizma i apatije.

Zbog sve većih mogućnosti za studiranje i rad u inostranstvu, sve veći broj ljudi dolazi u Dansku radi obrazovanja i posla. Neki od tih imigranata su adventisti, dok drugi tragaju za duhovnim smislom u svom životu. Multietnička grupa vernika Hrišćanske adventističke crkve u Kopenhagenu želi da svedočenjem dopre do ovih ljudi.

San se ostvaruje

Pre deset godina, Velma Kalender, radnik Ujedinjenih nacija, preselila se u Dansku iz Gvajane u Južnoj Americi. Uvidevši potrebu da se u Kopenhagenu oformi crkva za vernike imigrante koji bi održavali bogoslužjenje na engleskom jeziku, imala je veliku želju da to i ostvari. Danas šezdeset ljudi iz šesnaest različitih zemalja zajedno održava bogoslužjenja u prepunoj učionici adventističke škole.

U zemlji gde se religija odbacuje, ovi adventisti iz čitavog sveta sastaju se i slave Boga u radosnom jedinstvu. Jedan pastor je određen da vodi ovu grupu vernika čiji se broj povećava i da im pomogne da pronađu prostor na bezbednom i pristupačnom mestu gde mogu da se okupljaju prilikom bogoslužjenja, i da dopru do imigranata iz različitih delova sveta koji žive u tom gradu.

Sastav vernika se stalno menja. Mnogi koji prisustvuju bogoslužjenjima su ili studenti ili radnici na privremenom radu, čije vize dozvoljavaju da ostanu u Danskoj samo godinu dana. To je razlog što se sastav vernika neprestano menja i oni nisu uvek u mogućnosti da podupiru crkvu kao što bi to činili u svojoj zemlji. Uprkos ovakvim izazovima, crkva nastavlja svoj rad i svoj rast.

Upoznajmo neke vernike

Lejla je došla iz Kenije, tražeći posao. Njena majka je adventiskinja, a otac pripadnik druge vere. Lejla i njen brat borili su se da pronađu svoj identitet unutar ove dve religije, opredelivši se na kraju za adventizam.

Kada je Lejla došla u Dansku, nije poznavala nijednog adventistu. Prva dva meseca subotu je provodila kod kuće. Zatim je na internetu pronašla crkvu u kojoj se bogoslužjenja održavaju na engleskom jeziku. Iako još nije dobro poznavala grad, potražila je malu grupu

vernika. Od tada nije propuštala nijedno subotno bogosluženje. »Bila sam tako srećna što sam upoznala adventiste sa kojima sam se sastajala svake subote,« kaže Lejla. »Ovo je sad moj duhovni dom.«

Hosan Sano, sa Filipina, provela je u Danskoj nekoliko godina. Ona ohrabruje mlade vernike sa Filipina da ostanu verni Bogu dok su daleko od svojih domova. »Naša crkvena porodica je veoma bliska, mi brinemo jedni za druge,« kaže ona. »Ako neko ne dođe subotom na bogosluženje, zovemo ga da proverimo da li je sve u redu.«

Hosan je pozvala Anilin da se subotom pridruži adventističkim vernicima. Anilin, takođe sa Filipina, pripadala je drugoj veri i nikad nije čula za Hrišćansku adventističku crkvu dok nije upoznala Hosan. Došla je u crkvu i tu sreća mlade adventiste iz svoje zemlje. Imala je dosta pitanja a prijateljski raspoloženi vernici su rado odgovarali na njih. Njena vera u Boga rasla je u ovoj toploj sredini. Njeni novi prijatelji ublažili su čežnju koju je osećala za svojim domom, a subotna bogoslužnja su joj pružila osećaj duhovnog ispunjenja. Podrška koju je primila od vernika približila ju je Bogu.

Džeraldin Kardona je takođe sa Filipina. Dok je radila na Filipinima, bilo joj je veoma teško da dobije slobodnu subotu. Često su joj pretili otkazom ako ne pristane da radi tog dana. Danas Džeraldin radi kao bebisiterka u Danskoj i aktivni je član multietničke adventističke crkve. »Zajedno radimo kako bi naša crkva bila živa,« kaže ona. »Mi izgrađujemo naše mlade i organizujemo misionerske projekte, koji predstavljaju važan deo crkvenih aktivnosti i na Filipinima. Međutim, bez crkvene zgrade u kojoj bi se subotom okupljali, veoma je teško.«

Neophodna crkvena zgrada

Multietnička grupa vernika sastaje se subotom u učionici jedne male adventističke škole. Ona je premala za sadašnji broj vernika i ne predstavlja trajno rešenje. Svaki put, vernici moraju da pomeraju stolove i stolice kako bi sve uredili za subotnu školu. Posle zajedničkog ručka sve vraćaju na svoje mesto da bi sve bilo spremno za učenike.

»Ovaj prostor nije naš,« kaže jedan od vernika. »Ovde je suviše tesno. Teško je pronaći mesto za sedenje. Deca se okupljaju u dvorištu, ali kada su dani hladni i kišoviti, to nije izvodljivo.«

U delu sveta gde tradicionalna služba u crkvi zamire, broj vernika u ovoj adventističkoj crkvi raste. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se za ove vernike pronađe trajno rešenje kada je u pitanju dvorana za subotno bogoslužjenje.

24. juli 2010.

4. MESTO KOME PRIPADA

Lejla se probudila sa velikim teretom na srcu. Bila je subota i ona je osećala veliku čežnju za domom. Legla je u krevet i razmišljala o svojoj majci i bratu, koji će toga dana ići u crkvu, pevati pesme i moliti se sa ostalim vernicima. Možda će se moliti i za nju.

U Keniji gotovo da su svi išli u crkvu. Ali u Danskoj, gde Lejla sada živi, činilo se da samo nekolicina ljudi odlazi u crkve raštrkane po celom gradu. U stvari, ona je bila toliko zauzeta poslednja dva meseca otkako je došla u Kopenhagen da ni sama nije mnogo razmišljala o tome da potraži crkvu.

Lejla je došla u Kopenhagen u posetu svojoj tetki, koja joj je predložila da ostane i pronađe posao bebisiterke. Lejla je pristala. Dobila je neophodnu vizu i pronašla posao u jednoj divnoj porodici koja se lepo ophodila prema njoj. Počela je da štedi novac kako bi upisala fakultet kada se vrati kući. Međutim, nije pronašla svoj crkveni dom.

Iznenada je odlučila šta će da uradi.

Plan grada

Upalila je kompjuter i na internetu potražila Hrišćansku adventističku crkvu u Kopenhagenu. Bila je oduševljena kada je otkrila da u gradu postoji multietnička grupa vernika koja održava bogoslužjenje na engleskom jeziku. Pronašla je i adresu. Ali kako da tamo ode? Njena tetka nije bila adventiskinja, tako da je Lejla odlučila da ode u crkvu autobusom. Uzela je plan grada i videla koja autobuska linija ide do crkve. Brzo se obukla i požurila da stigne na autobus.

Kada je pronašla crkvu, bila je zaprepašćena jer nikoga nije bilo. Uzdah razočarenja joj se oteo sa usana pre nego što je primetila

cedulju na vratima na kojoj je pisalo da su se vernici crkve okupili na nekoj drugoj adresi. Lejla je prepisala adresu i požurila da uhvati autobus koji je vozio izvan grada.

Pošto nije dobro poznavala taj deo grada, zamolila je prolaznike za pomoć. Nekoliko puta se izgubila pre nego što je pronašla mesto bogoslužjenja. Stigla je pred kraj propovedi. Lejli nije bilo važno što je zakasnila jer je pronašla braću i sestre.

Upoznala je Rosu iz Ugande koja ju je pozvala na ručak. Rosa ju je upoznala sa drugim vernicima. Srela je ljude iz čitavog sveta – Islanda, Filipina, Tanzanije, Amerike i Danske. Svi su je toplo primili i pozvali da im se pridruži sledeće subote u školi gde su održavali subotnu školu.

Kada se toga dana sastanak završio, Lejla je krenula kući, odlučna u svojoj nameri da ne propusti sledeće subotno bogoslužjenje.

U potrazi za duhovnim domom

Kada se Lejla seća svog iskustva, naime kako je pronašla vernike u Danskoj, ona shvata da je njen život na mnogo načina bio potraga za duhovnim domom. Njena majka je bila adventiskinja, ali je otac bio druge vere. Veoma često, u toku svog odrastanja, nije znala kojoj veri da se okrene i kako da udovolji svojim roditeljima. Njen otac je želeo da deca prihvate njegovu veru i kada je bio kod kuće, deca su pohađala posebnu versku nastavu. Međutim, kada je zbog puta bio odsutan od kuće, deca su odlazila u subotnu školu sa majkom.

Kada je trebalo da upiše srednju školu, majka je insistirala da Lejla krene u adventističku školu. Tamo se Lejla pridružila horu i naučila da slavi Boga svojim glasom. Donela je odluku da svoj život preda Hristu i uskoro se krstila. Lejla mesecima nije rekla svom ocu o svojoj odluci da sledi Hrista, jer se plašila da će ga povrediti.

Mesto kome pripada

Lejla je srećna što je pronašla svoj duhovni dom u Danskoj, u multietničkoj zajednici. Oseća da je vernici vole i da se brinu o njoj a za uzvrat ona pruža ljubav i brine o onima koji su novi u njihovoj sredini.

»Srećna sam što me je Bog doveo u ovu crkvu,« kaže ona. »Naša mala dvorana za bogoslužjenje je prepuna i potreban nam je veći

prostor. Voleli bismo da imamo crkvu na mestu koje će ljudi lakše moći da pronađu kako bi još više ljudi dolazilo.«

»Uzbuđena sam što će deo dara trinaeste subote ovog tromesečja pomoći da ova multietnička grupa vernika izraste u živu crkvenu porodicu punu ljubavi, u kojoj će biti mesta za svakoga ko dođe.«

Multietnička Hrišćanska adventistička crkva u Kopenhagenu, u Danskoj, čija su bogoslužjenja na engleskom jeziku, okuplja adventiste iz najmanje 16 zemalja. Ovi vernici govore na 17 jezika i dijalekata, pa ipak pronalaze jedinstvo i svoj novi crkveni dom u novoj zemlji.

Rastu ove multietničke zajednice doprinosi i pastor. Vernicima je potrebna stalna crkvena zgrada u bezbednom delu grada do koga se može doći gradskim prevozom. Molite se da Bog vodi ovu grupu vernika u predstojećim mesecima dok raste i duhovno jača.

31. juli 2010.

5. BOG IMA SVOJ PLAN

Saranja je obukla crveni svileni sari. Rukom je nervozno prelazila preko fine tkanine. Bio je to dan njenog venčanja. Trebalo je da se uda za Amutana, čoveka koga je videla svega nekoliko puta.

Kao u slučaju sklapanja većine tradicionalnih brakova u Indiji, Saranja je provela malo vremena sa svojim verenikom, mada su proveli sate razgovarajući telefonom nakon veridbe. Zajedno su se molili i Saranja je bila sigurna da je ovaj čovek ušao u njen život kao odgovor na molitve da se uda za hrišćanina.

Gladila je svoju dugu, crnu kosu dok se još jednom u sebi molila. *Molim te, Bože, budi središte našeg doma. Vodi nas oboje svojim putevima.*

Saranjina molitva

Saranja se smešila pri pomisli kako je Bog delovao na njene roditelje i podario joj supruga hrišćanina. Njeni roditelji nisu bili hrišćani, te su odlučno pokazivali nameru da se njihova kćerka uda za nekoga

ko je njihove vere. Međutim, oni su poslali Saranju i njenu sestru na školovanje u hrišćansku školu, gde su obe sestre predale svoja srca Bogu. Roditelji su bili zadovoljni što su njihove kćerke stasale u mlade žene vredne poštovanja. Kada je Saranja završila svoje školovanje, njeni roditelji su počeli da joj traže supruga. Njena jedina nada bila je da se moli. I tada se Bog umešao sa svojim planom.

Jedne nedelje dok je bila u crkvi, jedna devojka sela je pored Saranje. Primitila je Saranjin lep glas dok je pevala himne Bogu. Slušala je i kako postavlja i odgovara na biblijska pitanja. *Ova devojka bila bi dobra supruga za Amutana*, pomislila je. Devojka je pričala svojoj porodici o Saranji. Uskoro je mladićeva porodica pozvala Saranjine roditelje u posetu. Kada je njena porodica čula da je Amutan obrazovan i vredan, srca su im smekšala.

Amutan

Međutim, Amutan, inače adventista, završavao je postdiplomske studije iz fizike u Švajcarskoj i još uvek nije razmišljao o braku. Nije video čak ni sliku devojke o kojoj mu je rođaka toliko oduševljeno pričala.

Amutanova majka, s druge strane, bila je veoma verna žena i želela je da se njen sin oženi dobrom devojkom, hrišćankom. Ona i ostali članovi porodice počeli su se raspitivati o Saranji. Bilo im je drago kada su čuli da nikome nije bila obećana i da ima snažnu veru u Boga. *Saranja bi bila dobra prilika za mog sina*, mislila je Amutanova majka.

Dok se Amutan još uvek nalazio u Švajcarskoj na studijama, njegova porodica je počela sa pripremama za venčanje u Indiji. Dve porodice su se međusobno dogovarale i složile se da se ovo dvoje mladih venča.

Saranja i Amutan još se nisu bili upoznali.

Mladi par se konačno sreo, ali samo na kratko, u prisustvu svojih porodica. Kada se Amutan vratio u Švajcarsku, neprestano su bili u kontaktu putem interneta i telefonskih poziva. Amutan je želeo da bude siguran da Saranja ima iskrenu veru u Isusa, dok je ona želela da se uveri da je njegova adventistička vera prava vera. Potanko ga je ispitivala o njegovoj veri. Par je provodio sate čitajući Bibliju preko telefona, postavljajući i odgovarajući na mnoga pitanja.

Saranja je posetila lokalnu Hrišćansku adventističku crkvu i osetila se prihvaćenom u toj sredini. Išla je na biblijske časove svake subote i uskoro je bila osvedočena da je pronašla istinu.

Konačno je osvanuo i dan venčanja. Za Saranju bio je to početak novog života i kao supruge i kao deteta nove vere.

Novi dom, nova crkva

Nakon venčanja par se preselio u Kopenhagen, gde je Amutan dobio posao. Na internetu su pronašli multietničku crkvu gde su se bogoslužjenja održavala na engleskom jeziku.

U ovoj crkvi odmah su se osećali kao kod kuće, jer su prethodno na crkvenom sajtu videli slike vernika i upoznali se sa crkvenim aktivnostima. *Ovo će biti naš crkveni dom*, pomislio je Amutan.

Vernici su im poželeti dobrodošlicu i oni su se osetili prihvaćenima. Prvom prilikom Saranja se krstila. Par je brzo postao deo crkve. Amutan povremeno propoveda i drži lekcije u subotnoškolskom razredu. Pridružili su se ostalim vernicima koji dele flajere i upoznaju stanovnike Kopenhagena sa multietničkom crkvom koju su oni zavoleli.

Novi život sa Hristom

Amutanu i Saranji je lepo u Danskoj. Zahvalni su Bogu na divnoj crkvenoj porodici koju čine vernici iz šesnaest zemalja širom sveta.

Sastav vernika se menja iz meseca u mesec, jer neki vernici završavaju svoje poslove ili školovanje i vraćaju se kući. To znači da crkva ima veliki potencijal kad su u pitanju vernici, ali ne i velika finansijska sredstva.

Oni imaju veliku želju da njihova crkva raste, ali u isto vreme imaju poteškoća sa skućenim prostorom u kome se sastaju subotom. Oni znaju da Bog ima plan za njihovu crkvu, baš kao što ima plan sa svakim vernikom u crkvi.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će vernicima ove crkve u Kopenhagenu, u Danskoj, da dobiju svoju crkvenu zgradu.

Molimo se da Bog pokrene ljude u Danskoj da pruže podršku crkvenim vođama i obezbede finansijska sredstva koja će pomoći da crkva jača.

7. avgust 2010.

6. RAZGOVOR U SAUNI

(Zamolite jednog mladića da ispriča ovo iskustvo u prvom licu)

Kao i u slučaju mnogih Finaca, religija nije bila deo mog života dok sam odrastao. Smatrao sam da su hrišćani slabići i da im je zbog toga Bog potreban kao oslonac. Ali, brojne teškoće u mom životu učinile su da promenim mišljenje.

Neuspeh

Želeo sam da imam sve u životu i nisam mislio da mi je potreban Bog da bih postigao to što želim. Moj brat i ja otvorili smo bioskop baš u vreme kada su video-rekorderi bili pušteni u prodaju i kada su ljudi prestali da odlaze u bioskope. Kada je posao sa bioskopom propao, otvorili smo kiosk za prodaju hamburgera.

Oženio sam se i mislio da sam uspeo u životu. Međutim, tada je teška ekonomska kriza zadesila Finsku, i prihodi nisu bili veliki. Brat i ja se nismo slagali oko vođenja posla. Sa suprugom sam se svađao zbog novca. Na kraju, posao je propao i supruga me je ostavila. Uzajamne optužbe gomilale su se uporedo sa računima.

Bio sam izgubljen, usamljen, nestalo je svakog smisla. Obratio sam se svojoj sestri, hrišćanki, i ispričao joj svoje probleme. Ljudi u Finskoj ne razgovaraju otvoreno o slabostima ili religiji, ali moja sestra me je saslušala. Tada se Bog pobrinuo da sretnam Reja, adventistu.

Razgovor u sauni

Sauna je tradicionalno finsko parno kupatilo. To je mala zgrada u kojoj se nalazi kamenje koje se zagreva do visoke temperature. Voda se preliva preko vrelog kamenja i na taj način nastaje para. Ljudi sede u pari i dobro se preznojavaju. Zatim uskaču u hladno jezero ili se tuširaju hladnom vodom kako bi poboljšali cirkulaciju. Saune nisu samo zdravstveni klubovi, već i mesto za druženje.

Reja sam upoznao jednom prilikom u sauni, a on me je upoznao sa još jednim članom sauna kluba, adventističkim pastorom, Pekom. Nikada ranije nisam čuo za adventiste i nisam znao ko su oni. Ali,

imao sam potrebu da razgovaram s nekim, ili ću eksplodirati, mislio sam.

Pastor Peka je odavao utisak fine osobe. Bio je prijatan, prijateljski raspoložen i spreman da strpljivo sasluša moje teškoće. Osetio sam olakšanje kad me nije ismejao ili rekao nešto da se osetim slabićem. I tako, kada mi je uputio poziv da dođem u njegovu crkvu, pristao sam. Bilo mi je ipak teško da odem, jer sam bio siguran da mogu sam da sredim stvari. Stajao sam na vratima crkve pokušavajući da ubedim sebe da ću samo slušati kako pastor Peka propoveda.

Vernici crkve pomogli su mi da se osećam kao kod kuće. Bili su različitih nacionalnosti. Vernici iz Rusije, Afrike, Engleske prisustvovali su bogoslužju zajedno sa Fincima. Naročito mi se svidela muzika. Dok smo pevali pesme Bogu, počeo sam da se opuštam. *Ovde je lepo*, rekao sam u sebi. *Ovi ljudi su prijateljski raspoloženi i izgledaju zaista srećni*. Znao sam da ću ponovo doći.

Izdržati buru

Iako sam pronašao mir u novoj crkvenoj porodici, moj privatni život nije bio sređen. Želeo sam da se pomirim sa ženom i da ponovo živimo zajedno sa našim detetom. Molio sam se da mi Bog pomogne, nadajući se da će moja porodica ponovo biti na okupu. Umesto toga, razvod se okončao i ja sam ostao sam.

Rej, pastor Peka i ja nastavili smo da se sastajemo u sauni i da pričamo o duhovnim temama. Pozvali su me da se pridružim jednoj grupi koja je proučavala Bibliju i ja sam počeo da je čitam svakog dana. To mi je pomoglo da ispunim vreme koje sam provodio sam.

Malo pomalo, i ja sam svoj život predao Bogu. Izrazio sam želju da se krstim. Znao sam da me je Bog promenio, jer su i drugi primećivali promenu u mom životu. Želeo sam da kažem ljudima oko sebe o miru koji sam pronašao u Isusu.

Međutim, i dalje sam bio sam i usamljen. Počeo sam da se molim za bračnog druga.

Sastanak u sauni

Upoznao sam Leu u crkvi. Ona je vođa ruske grupe vernika u našoj crkvi. Pozvao sam je na sastanak – u saunu. Mnogo smo razgovarali o

duhovnim stvarima i o našem životu. Kako smo se zbližavali, shvatili smo da nas je Bog spojio. Uskoro smo se venčali.

Sada znam da Bog može da radi na čovekovom srcu bilo gde, čak i u sauni. Lea i ja se molimo da naše porodice i prijatelji otvore svoja srca Bogu, jer oboje znamo da nema mira u životu bez Božjeg prisustva.

Crkva u Finskoj je mala, ima oko 5.000 vernika. Ovog tromesečja možete nam pomoći da obezbedimo crkveni dom vernicima u blizini Helsinkija. Molim vas, pridružite nam se trinaeste subote ovog tromesečja da pomognemo ovoj grupi vernika da šire svoje videlo još sjajnijim zracima.

14. avgust 2010.

7. SRCE KOJE KUCA

Narator: Grupa vernika, koja se sastaje u učionici male adventističke škole među drvećem, koja gleda na jezero, želi da dopre do svojih bližnjih i povede ih Hristu.

Smeštena van Helsinkija, u Finskoj, ova grupa vernika naziva sebe »srcem koje kuca,« jer je njihova služba usmerena na srca onih koji žive u njihovoj okolini. Ovi vernici održavaju bogoslužjenja u školi, jer još uvek nemaju svoju crkvenu zgradu. Mladim vernicima takođe je postalo tesno na mestu gde se sastaju. Vernici naporno rade da skupe novac kako bi jednu staru zgradu na svom imanju preuredili u crkvu.

Zemljište na kome su smeštene škola i stara zgrada predstavlja deo imanja poklonjenog crkvi pre nekoliko godina. Nekoliko vernika će s nama podeliti svoja iskustva, to jest na koji način Bog radi u njihovom životu i kroz njih kako bi druge upoznali sa Hristom.

Pirjo (žena): Zovem se Pirjo. Odrasla sam u nesložnoj porodici i nedostaje mi samopouzdanje.

Prvi put sam čula za Hrišćansku adventističku crkvu kada sam imala sedamnaest godina. Upoznala sam jednog mladića koji me je

pozvao da sa njim pođem u crkvu. Nikada ranije nisam išla u crkvu, pa sam se osećala neprijatno, ali na mene je veliki utisak ostavilo prijateljstvo koje je vladalo u crkvi i biblijsko proučavanje. U meni se javila želja da naučim nešto više.

Odlazila sam u crkvu nekoliko meseci. Zatim, tokom evanđeoskih sastanaka odlučila sam da predam svoje srce Bogu. To nije bila laka odluka, jer sam želela da postanem poznata pevačica. Svoj san sam predala Bogu u ruke i On mi je pokazao da svoj talenat mogu da upotrebim Njemu na slavu.

Udala sam se za mladića Arija. Nije sve teklo savršeno. Imala sam fizičkih i emocionalnih problema. Patila sam od depresije i ponekad sam se pitala da li Bog zaista postoji. Ali, Bog je upotrebio moju porodicu i prijatelje da me dovede bliže sebi.

Onda me je jednog dana moj zet, pastor, zamolio da održim propoved. Nikada pre nisam razmišljala o tome da imam propoved u crkvi, ali sam bila voljna da pokušam. Pomolila sam se Bogu, a zatim sam napisala propoved i vežbala kako ću je izneti. Bila sam uzbuđena što svoju ljubav prema pisanju koristim kako bih drugima govorila o Bogu.

Uskoro sam redovno počela da spremam propovedi. Onda me je neko zamolio da držim biblijske časove. Odlučila sam da pokušam i otkrila sam da uživam u proučavanju sa drugima. Bog je upotrebio moje sposobnosti i ljubav prema pisanju na način koji nisam mogla ni da zamislim.

Naša crkva ima aktivnu službu putem interneta. Na crkveni sajt redovno stavljamo propovedi sa bogoslužjenja i slike naših vernika. Nekad više od 400 ljudi poseti naš sajt. Neki od njih nisu adventisti i možda nikada nisu zakoračili u crkvu. Neki su naši susedi koji žele da saznaju više o maloj crkvi u šumi. Hvalim Boga za talente koje koristim da Njegovu ljubav podelim sa drugima.

Rejner: Odrastao sam u delu Helsinkija u kome vlada veliki kriminal. Da bi me zaštitila od loših uticaja, majka me je poslala u adventističku školu iako nismo bili adventisti. Tamo sam zavoleo Boga. Kada sam bio u šestom razredu, predao sam svoje srce Bogu

i poželeo da se krstim. Nastavio sam da odlazim na bogoslužjenja u Hrišćansku adventističku crkvu.

Kada sam postao otac, želeo sam da moja deca prime isto hrišćansko obrazovanje i vaspitanje kao i ja, ali je mala škola koju sam ja pohađao bila zatvorena. Tada sam čuo za adventističku školu u Numeli, malom gradu koji brzo raste u blizini Helsinkija. Preselili smo se u to mesto kako bi naša deca mogla ići u tu školu.

Pre nekoliko godina adventistička osnovna škola preseljena je na veliko lepo imanje koje je poklonjeno crkvi.

Škola privlači mnoge neadventističke porodice koje žele lepše i sigurnije okruženje za svoju decu, tako da naša škola zaista ima misioniski karakter i vrši uticaj na društvo.

Naša mala crkva koja se zove *Srce koje kuca*, takođe raste. Pošto crkva koristi zemljište koje smo dobili kao centar za misioniski rad, susedi dolaze da pomognu u pakovanju stvari onima kojima je to potrebno. Radeći rame uz rame, bolje se upoznajemo međusobno i upoznajemo njih sa Hristom.

Narator: Finska je moderna, sekularna zemlja. Ljudi ne razgovaraju otvoreno o svojoj veri. Pitanja duhovne prirode nisu prioritet u životu ljudi. Međutim, Bog koristi aktivnu grupu vernika koja širi Njegovu ljubav u Numeli i širom Finske.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se renovira stara zgrada i preuredi u crkvu. Kroz službu ove aktivne crkve, mnogi u okolini biće upoznati sa hrišćanstvom i Isusom, koji je naložio svakom od nas da govori o Njegovoj ljubavi.

21. avgust 2010.

8. GDE SI, BOŽE?

(Zamolite žensku osobu da ispriča ovo iskustvo u prvom licu)

Otvorila sam pismo koje sam dobila od rođake i pročitala sledeće reči: »Predala sam svoj život Bogu.« Šta to znači, pitala sam se. Ponekad sam pohađala nedeljnu školu, ali nikad nisam čula za izraz predati život Isusu.

Duga potraga za Bogom

Čeznula sam za sličnim iskustvom sa Bogom, ali nisam bila sigurna da znam kako ću to ostvariti. Bila sam u nekoliko različitih crkava, pridružila se aktivnostima mladih, ali nisam pronašla ono što mi je rođaka opisala. Kupila sam Bibliju i počela da je čitam. Radila sam ono što sam mislila da hrišćani rade, ali sam i dalje osećala duhovnu glad.

Nakon završetka fakulteta, preselila sam se u Helsinki, glavni grad Finske. Tamo sam se upoznala sa svojim budućim suprugom. Pozvala sam ga da ide sa mnom u crkvu, nadajući se da će on pronaći Boga a zatim pokazati meni kako da Ga nađem, ali sve je bilo bezuspešno.

Dobili smo decu i život je postao pun obaveza. Imala sam sve što sam želela – osim što nisam poznavala Boga. I dalje sam odlazila u crkvu i molila se: »Bože, ne mogu da te pronađem. Molim te, pronađi ti mene.«

Nada izdaleka

Kada je naša kćerka bila tinejdžerka, odlučila je da provede godinu dana u Australiji na školovanju. Brinula sam se za nju i molila se da živi u dobroj porodici. Tako se i dogodilo. Porodica je bila divna! Dopisivali smo se putem interneta. Na taj način smo se upoznali sa Gregom, ocem porodice kod koje je odsela naša kćerka. Jednom prilikom sam mu rekla o svojoj potrazi za Bogom. Rekao mi je da je napustio crkvu u koju je išao kao dete, ali mi je predložio da pročitam njegovu omiljenu knjigu *Čežnju vekova*. Pronašla sam je na internetu i pročitala je. Promenila je moj život. Pročitala sam je još jednom, ovog puta upoređujući je sa Biblijom. Konačno sam pronašla odgovore na mnoga pitanja i približila se Bogu.

Gregov otac bio je bivši misionar koji mi je dao mnoge odgovore o Bogu. Rekao mi je da je vernik Hrišćanske adventističke crkve, ali ja nikada nisam čula za tu crkvu. Objasnio mi je da adventisti svetkuju biblijsku Subotu i da se raduju drugom Isusovom dolasku. Moj suprug je potražio crkvu na internetu. Ono što smo pročitali bilo je ohrabrujuće.

Od Grega smo saznali za hrišćansku TV stanicu na internetu. Gledala sam nekoliko emisija i radovala sam se što je moj život počeo da se menja. Sponzor te TV stanice bila je Hrišćanska adventistička crkva.

Poziv na bogoslužje

Greg mi je predložio da odem u crkvu. Oklevala sam jer sam se toliko puta razočarala, ali sam na kraju ipak pristala. Nisam mnogo očekivala, ali kada sam došla u crkvu, bila sam preplavljena ljubavlju i pažnjom koju su mi vernici pokazivali. Bila sam zadivljena dok sam slušala razgovore o biblijskim temama. Ovi ljudi su znali toliko mnogo o Bibliji. Svidela mi se i propoved. Otišla sam u crkvu i sledeće sedmice.

Mučio me je odlazak u crkvu subotom, sve dok nisam razumela dragocenost svetog subotnog dana. Još neki aspekti adventističkog verovanja su me zbunjivali. Greg mi je pomogao da pronađem prave odgovore, tako da sam nastavila da odlazim u crkvu.

Zavolela sam Isusa, baš kao što je to učinila moja rođaka pre mnogo godina. Tog leta sam se prijavila za letnji biblijski tečaj, na kome sam imala priliku da dublje proučavam Bibliju, što je bilo pravo duhovno osveženje. Za vreme pauze, sedela bi pored jezera i molila se za svog supruga.

Vratila sam se kući veoma srećna. Kao i uvek, svoju ljubav prema Bogu podelila sam sa svojim suprugom, ali ovog puta osetila sam da bi trebalo da ga pozovem da donese odluku da sledi Hrista. Tada to nisam znala, ali to je bio naš poslednji razgovor o religiji. Dva dana kasnije poginuo je u saobraćajnoj nesreći.

Pitanja, obećanja, služba

Nisam mogla da shvatim zašto je moj suprug morao da izgubi život ubrzo nakon moje odluke da predam život Bogu. Sada razumem da mi je Bog dao crkvenu porodicu da me podrži i moli se sa mnom tokom tog teškog perioda. Biblijski tekstovi koje sam naučila napamet pružali su mi mir i utehu.

Počela sam da radim u Dopisnoj biblijskoj školi i na taj način pomagala drugima koje su mučila ista pitanja kao i mene. U crkvi sam upoznala dobrog čoveka za koga sam se kasnije udala. Bog nam je dao da zajedno služimo. Što se tiče Grega iz Australije, vratio se Bogu. Bog radi na tajanstvene načine.

Darovi za misionstvo podržavaju biblijsku školu gde ja radim i biblijske tečajeve koje organizujemo svake godine za nove vernike.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se obezbedi crkvena zgrada za vernike ovde u Finskoj. Hvala vam na vašoj podršci.

Misionska služba

- Hrišćanska adventistička crkva u Finskoj je mala, sa oko 5.000 vernika. S obzirom da u Finskoj živi više od 5,3 miliona ljudi, to znači da je svaki 1.053. stanovnik adventista.
- Crkva u Finskoj razvila je nekoliko metoda kako bi doprla do ljudi koji traže Boga. Jedan od načina je Dopisna biblijska škola. Drugi je preko crkvenog kampa za mlade. Tu se jedna posebna sedmica posvećuje obučavanju mladih vernika i njihovom utvrđivanju u veri. Svake godine desetine ljudi pridruži se crkvi zahvaljujući uticaju kampa za mlade i vernim adventistima koji šire istinu među prijateljima i svojim porodicama.

28. avgust 2010.

9. OTKRIVANJE BOŽJEG PLANA

»Roza, pogledaj ovo«, rekla je baka dok je Rozi davala šarenu pozivnicu. »To je pozivnica za seriju predavanja iz Biblije«, objasnila je baka. »Trebalo bi da ideš. Možda ćeš naučiti nešto zanimljivo.«

Baka je znala da je Roza zainteresovana za religiju. Bila je aktivna u crkvi svojih roditelja u Poljskoj, čak je i volontirala kao vođa mladih, iako nije bila mnogo starija od mladih koje je vodila. Njeni roditelji su bili ponosni zbog njene uključenosti u rad crkve i njenih drugih postignuća. Roza se pripremala da postane učiteljica.

Drugačiji pogled na Boga

Roza je uzela pozivnicu i pažljivo pogledala slike na prednjoj strani. Pročitala ju je i odlučila da poseti predavanja. Bila je radoznala da sazna o čemu je reč.

Roza je pronašla mesto i smestila se da čuje predavanje. Srela je jednog mladića koji je bio otprilike njenih godina. Kada su se bolje upoznali, pozvao ju je da pohađa letnji biblijski tečaj koji je crkva organizovala. Roza je odlučila da ide. Želela je da sazna više o crkvi koja je toliko mnogo znala o Bibliji.

Kada je stigla u kamp, Roza je bila pomalo nervozna jer se nalazila među nepoznatim ljudima. Međutim, mladić koji joj je uputio poziv, upoznao ju je sa nekoliko mladih iz njenog grada. Ona je volela da sklapa nova prijateljstva. Uskoro je počela da uživa u druženju u kampu isto kao i u biblijskom proučavanju.

Kada se vratila kući, Roza je odlazila u crkvu svake subote. Pošto je znala da se njeni roditelji neće slagati s tim što odlazi u novu crkvu, nije im rekla kuda odlazi subotom ujutru.

Međutim, uskoro je njeno uzbuđenje zbog svega što je naučila počelo da raste i ona je ispričala majci sve što je naučila na biblijskom tečaju i u crkvi. Takođe je rekla majci da je pušenje štetno i podsticala ju je da prestane da puši. Roza joj je takođe objasnila šta je saznala o ličnom odnosu sa Isusom. »Ne moramo da ispovedamo svoje grehe svešteniku, već samo da kažemo Bogu«, rekla je majci.

Majka se zabrinula nakon razgovora sa Rozom. »Zašto želiš da se uključiš u drugu crkvu – stranu crkvu?« upitala je. »Mi imamo savršeno dobru crkvu.«

»Ali ovi ljudi zaista vole Isusa«, objasnila je Roza. »Oni slede učenja Biblije. Želim da naučim šta Bog uči.«

»Ako si uporna u svojoj odluci da postaneš adventista«, rekla je majka sa uzdahom, »nemoj očekivati bilo kakvu finansijsku podršku od mene.«

Sukob

Roza je nastavila da odlazi u Hrišćansku adventističku crkvu i uverila se da Bog želi da ona tu bude. Posle nekoliko meseci odlučila je da se krsti.

Njeni roditelji su bili ljuti zbog njene odluke. Prvi put u životu otac ju je udario. Majka joj je rekla da ode iz kuće.

Roza je spakovala nekoliko stvari i knjiga i napustila roditeljski dom. Otišla je jednoj adventističkoj porodici koja je živela u blizini.

Dve sedmice kasnije, Rozina majka je poslala sestru da joj prenese da se vrati kući.

Roditelji su joj dozvolili da se vrati, ali joj nisu više finansijski pomagali. Stipendija je pokrila troškove školovanja, ali je morala pronaći posao kako bi imala za hranu i druge potrebe. Većinu vremena provodila je u školi i školskoj biblioteci, kući je odlazila samo na spavanje. Uspela je da završi koledž snalazeći se sama.

Otkrivanje Božjeg plana

Roza je znala da se njena majka brine za nju. »Kako ćeš pronaći muža adventistu?« pitala ju je. Roza je znala da je majka u pravu, jer u Poljskoj nema mnogo adventista. Ali ona se držala Božjih obećanja da će se Bog postarati za sve što joj je potrebno.

Dok se Roza pripremala za krštenje, upoznala je Kristova, mladića iz drugog grada koji je takođe želeo da učini zavet sa Bogom. Počeli su da se dopisuju, a zatim i da se viđaju. Na kraju su se venčali.

Kristov se opredelio za pastorsku službu, a Roza je počela da radi kao prosvetni radnik. Njena porodica je videla da je par srećan u svojoj veri i poslu kojim se bavi. Pomirili su se. Roza se nada da će jednog dana njeni roditelji pronaći radost u Isusu, baš kao ona i Kristov.

Roza je zahvalna Bogu što ju je doveo k sebi preko njene bake, biblijskih predavanja i biblijskog tečaja gde je upoznala mlade koji su je toplo prihvatili. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se renovira biblijski kamp u Poljskoj kako bi još stotine njih mogli iskusiti radost poznavanja Isusa.

4. septembar 2010.

10. DAR U ŠUMI

Godine 1990, upravo nakon pada komunizma, Rišar, vođa za mlade pri crkvenoj uniji u Poljskoj, imao je san – nemoguć san, neki su govorili. Želeo je da osnuje kamp za mlade u kome bi mladi mogli biti obučavani za službu. Nisu imali zemljište, novac niti ideju kako

bi do svega toga mogli da dođu. Ali, Rišar je verovao da je Bog s njima, pa je započeo potragu.

Mesto po imenu Zatoni

Rišar je želeo da pronađe neko mesto daleko od grada i njegovih iskušenja. »Želeli smo mesto gde bi deca i mladi mogli da provode vreme u prirodi i da uče o Bogu, mesto gde bi se mogli upoznati sa Tvorcem i zavoleti Ga«, govorio je. Želeli su da kamp ima struju i vodu, da bude na jezeru i da ima neke osnovne objekte za početak.

Rišar je pronašao mesto po imenu Zatoni, zemljište u vlasništvu vlade, koje se nalazilo na jezeru u zapadnoj Poljskoj. Objekti su bili u lošem stanju, ali su se mogli korisno upotrebiti.

»Verovao sam da je Božja volja da dobijemo Zatoni«, kaže Rišar.

»Međutim, nismo imali novac da kupimo ovo zemljište niti da renoviramo zgrade. Ali, dok smo na odboru raspravljali o nekim mogućnostima i problemima, zazvonio je telefon. Neko iz Danske nam je ponudio nameštaj – besplatan nameštaj. Čak su hteli i da nam ga isporuče.«

Vlada je bila vlasnik zemljišta na kome je kamp bio smešten, dok su objekti bili u vlasništvu jedne privatne kompanije. Rišar je znao da ovaj kamp vredi 200.000\$, ali crkva nije imala toliko novca da kupi zemljište i objekte. Međutim, verovao je da će se Bog pobrinuti za sve ukoliko je to Njegova volja.

U Uniji je doneta odluka da se kamp iznajmi i uskoro je stigao kamion iz Danske sa krevetima, ormanima i opremom za kuhinju, što je bilo dovoljno da se započne rad u kampu. Crkva je zakoračila verom i počela da organizuje tečajeve u Zatoni.

Odvažna molba

Rišar je otišao do lokalne seoske uprave i objasnio da je crkvi potreban taj kamp kako bi se deca i mladi vaspitavali za dobre građane. Izvestio ih je o tome kako je crkva do tada već koristila kamp da pruži pomoć deci iz rudarskih područja i deci čiji su domovi uništeni tokom nedavne poplave. Objasnio je njegovu svrhu. Zatim je zamolio upravu da uzme u razmatranje da ovaj kamp pokloni Hrišćanskoj adventističkoj crkvi. Jedan od članova lokalne uprave se protivio tome, ali je na kraju uprava ipak izglasala da se kamp Zatoni pokloni

crkvi. Dar vernika iz Engleske pokrio je troškove renoviranja zgrada. Bog je odgovorio na molitve.

Prometno mesto

Od ranog proleća do kasne jeseni Zatoni je prometno mesto. Po red letnjeg tečaja za mlade, organizuje se i crkveni sabor na kome prisustvuje više od 1.000 ljudi. Tokom deset dana ljudi se ujedine u održavanju bogoslužnja, proučavanju Njegove reči i sklapanju prijateljstava. Stotine neadventista dolazi u kamp, i mnogi odlaze sa tog mesta sa odlukom da svoj život predaju Bogu.

Deca se podstiču da dovode svoje prijatelje neadventiste na letnji tečaj. Neki od tih mladih odlučuju da slede Isusa. Jezero koje se proteže duž kampa predstavlja savršeno mesto za krštenje.

Literarni jevanđelisti koriste kamp za obuku kolportera koji prodaju literaturu u selima oko Zatoni kampa. Na taj način se u okolnom području radi za Hrista.

Jedan promenjen život

Kada je Rišar prvi put video Zatoni, primetio je da je neko na zidu male zgrade napisao »Bog ne postoji«. Dve godine kasnije, tokom tečaja, pitao je mlade šta bi trebalo uraditi sa tim natpisom. Jedan mladić je ustao i priznao da je on napisao te reči 1989. godine dok je boravio u kampu. Kada se vratio kući, čuo je da je jedan njegov prijatelj postao adventista. Prijatelj ga je pozvao u crkvu, i s vremenom je ovaj mladić svoj život predao Isusu. Bog mu je pomogao da prestane da pije i da puši te je postao sasvim nova osoba. Tako je ovaj mladić, koji je u pripitom stanju napisao buntovne reči protiv Boga na zidu, pomogao da se natpis prekreči, ovog puta kao Isusovo dete.

U Poljskoj živi 5.700 adventista, što je jedan adventista na 6.674 stanovnika.

Većina stanovništva u Poljskoj pripada tradicionalnoj crkvi, što otežava rast Hrišćanske adventističke crkve.

Bog koristi kamp Zatoni da menja živote ljudi. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se renoviraju preostali objekti i poboljšaju uslovi kako bi ovaj kamp povećao svoj uticaj kako na mlade iz crkve tako i na one koji još nisu upoznali Boga.

11. septembar 2010.

11. ŠIRENJE VERE

»Treba mi još eksera!« - povikao je čovek sa vrha krova jedne stare kuće u zapadnoj Poljskoj. Dečak tinejdžer otrčao je do mesta gde su stajali ekseri i uzeo jednu kutiju. Popeo se na drvene merdevine i dao ih čoveku na krovu.

»Mislim da ćemo završiti pre večere«, preplanuli čovek sede kose smešio se zadovoljno. »Ova porodica više neće imati problema sa kišom.« To je Vladislavovo omiljeno doba godine zato što onda radi ono što najviše voli – da pomaže ljudima da žive boljim životom kada upoznaju Darodavca života, Isusa Hrista.

Vadislav, ili Vlad, kako on voli da ga zovu, živi za vreme kada se održavaju tečajevi u kampu. Pastor u penziji i koordinator Globalne misije za Poljsku uniju ne ponaša se kao penzioner kada je u pitanju njegova ljubav prema ljudima i želja da ih upozna sa Bogom. On je spreman da uradi sve kako bi se srca otvorila da čuju vest jevanđelja. Zbog toga on i njegova porodica doživljavaju područje oko kampa Zatoni, kampa za mlade pri Poljskoj uniji, kao svoje lično misionarsko polje.

Biti oruđe u Božjim rukama

Ljudi koji žive u okolini kampa Zatoni uglavnom su siromašni i većina se, naročito starije osobe, bore da održe svoje domove u uslovima podesnim za stanovanje. Često ne mogu da urade određene popravke sami, niti mogu sebi da priušte da plate majstora.

Kada počne proleće, Vlad odlazi do seoske uprave i dobija imena onih kojima je potrebna pomoć u održavanju kuće. Tokom tečajeva u kampu, on poziva polaznike, bilo da su adventisti ili ne, da provedu dan ili dva u, kako on kaže, prljanju ruku za Boga. Mladi i stari zajedno rade čisteći domove, popravljajući krovove i vodovodne instalacije, radeći šta god mogu da olakšaju život ljudima koji žive u blizini kampa. Oni uče kako da upotrebe svoje veštine da pomognu lokalnoj zajednici. To je težak posao, ali nagrada je ogromna. Oni znaju da će jednog dana ovi ljudi hteti da čuju vest jevanđelja kada su videli jevanđelje ljubavi na delu.

Vladova najveća ljubav je osnivanje crkava pokazivanjem praktičnog hrišćanstva. Čak i pre pada komunizma, on je učio vernike

kako da pridobiju poverenje ljudi i da prihvate njihovu naklonost i ljubaznost. »Naš cilj je da osnivamo nove crkve na mestima gde ih nema«, kaže Vlad. A sa samo nešto više od 5.000 vernika u čitavoj Poljskoj, ima mnogo takvih mesta. »Mi dosta radimo među siromašnima i bolesnima«, objašnjava Vlad.

»Stanovništvo u području Zatoni kampa je siromašno, a zime u Poljskoj su veoma oštre«, kaže Vlad. »Njihovi domovi imaju slabu izolaciju, tako da je u kućama prilično hladno. Mi im postavljamo izolaciju, popravljamo podove, krovove ili vodovodne instalacije – šta god je nekoj porodici potrebno.«

Širenje vere

»Ove godine, tokom jednog većeg okupljanja u kampu, šezdesetoro ljudi volontiralo je prilikom popravke deset kuća«, kaže Vlad zadovoljno se smeškajući. »Neki od radnika su zidari po struci koji obavljaju stručne poslove, drugi su obični ljudi koji žele da pomognu onima u nevolji. Na ovaj način mi širimo svoju veru, svoje hrišćanstvo među stanovništvom u okolini kampa. Želimo da nas ljudi znaju po praktičnom hrišćanstvu.«

»Članovi seoske uprave vode nas do domova gde je potrebno izvršiti neke popravke i govore domaćinima: »Mi vam možemo pomoći. Mi imamo materijal, a adventisti su tu da obave posao.« Ljudi nas dočekuju sa oduševljenjem jer dolazimo da im pomognemo. Zamislite radost na licima ljudi koji znaju da više neće imati problema sa krovom koji prokišnjava, vodovodnim instalacijama koje cure ili trulim podom. Njihov dom će ponovo biti sređen!«

»Kada smo prvi put došli u Zatoni«, kaže Vlad, »niko nije znao ko smo. Ali kada su nas upoznali kao praktične hrišćane, polako su sticali poverenje u nas. Dok radimo u domovima ovih ljudi, pozivamo ih – kao i gradske zvaničnike sa kojima sarađujemo – da dođu na naše sastanke u kamp i oni dolaze.«

Širenje blagoslova

»Nadam se da će oni koji nam pomažu u ovom poslu raditi isto i među stanovnicima svoga grada kako bi naša vera mogla obasjati mnoge širom Poljske.«

Kamp Zatoni ima misionijski karakter - naime, nije reč samo o pohađanju tečaja i druženju. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pokriće troškove renoviranja objekata u kampu kako bi se ispunili određeni standardi.

18. septembar 2010.

12. MOJA BIBLIJA

Narator: Sledeće sedmice je trinaesta subota. Odrasli su podstaknuti da donesu poseban dar kako bi pomogli vernicima u Danskoj i Finskoj da dobiju svoju crkvenu zgradu. Međutim, i deca imaju posebna darovanja trinaeste subote. Ona žele da obezbede Biblije za decu u tri zemlje Bliskog istoka.

Upoznajmo se sa troje dece koja žive u području kome su namenjene Biblije. Ilajdža živi u Sudanu, najvećoj zemlji u Africi.

Ilajdža: Ja sam rođen za vreme rata. Jednog dana, vojnici su napali naše selo i spalili ga do temelja. Mi smo se nedeljama krili sa vrlo malo hrane i bez čiste odeće. Ali, rat je završen i mi gradimo novo selo. Pravimo kuće od blata sa krovovima od slame. Naša škola je takođe uništena u toku rata, tako da se sastajemo ispod drveća manga i tu učimo da čitamo i pišemo, dok ponovo ne budemo imali svoju školu. Moji roditelji zbog ratnih sukoba nisu mogli ići u školu i ne znaju da čitaju i pišu. Ali su odlučni da njihova deca ne ostanu nepismena.

Jednog dana u naše selo došao je misionar koji je tu održavao bogoslužjenja. On je dao Bibliju jednom detetu iz svake porodice. Sada ja čitam Božju reč svojim roditeljima da mogu da izgrade veru u Boga.

Narator: Kristina živi u Izraelu. Šta bi njoj Biblija značila u životu?

Kristina: Kada smo se moja majka i ja preselile u Izrael pre nekoliko godina, nismo mogle pronaći Hrišćansku adventističku crkvu. Subotom smo ostajale kod kuće i tu imale bogoslužjenje. Jedne

subote moja drugarica Alona je došla da se igramo. Predložila sam da se igramo subotne škole umesto uobičajenih igara.

»Šta je to subotna škola« pitala je Alona. Objasnila sam joj da se u subotnoj školi pevaju pesme o Bogu i slušaju priče iz Biblije. Zatim, uče se biblijski stihovi ili se igra neka igra zasnovana na Bibliji. Alona i ja smo uzele lutke koje su predstavljale subotno školski razred, a ja sam Alonu i lutke učila pesme o Isusu.

Aloni se dopalo da se igramo subotne škole. Pozvala sam je da dođe i sledeće sedmice. Ona je prepisala biblijske stihove koje sam ja zapisivala u svesku i uskoro ih je i ona naučila. Subotom bismo pevale pesme a majka ili ja smo pričale biblijske priče. Ponekad bismo se igrale biblijskih igara ili smo pravile čestitke za prijatelje.

Alona je dovela Nadju, još jednu drugaricu iz škole, da se zajedno igramo subotne škole. Iako Nadja i Alona nisu hrišćanke, veoma im se sviđa moja mala subotna škola.

Jednog dana majka mi je rekla da je našla Adventističku crkvu. Od tada smo tamo odlazile subotom. Pošto je crkva udaljena i moje drugarice ne mogu da idu sa nama, mi se i dalje igramo subotom popodne. Volela bih da Aloni i Nadji dam Bibliju ili Novi zavet kako bi same mogle čitati Božju reč. Možda će dar trinaeste subote pomoći da se kupi dovoljno Biblija tako da i moje drugarice mogu dobiti po jednu.

Narator: Kristina je pravi misionar. Donesimo poseban dar kako bi njene drugarice mogle imati svoju Bibliju. Šeron će nam ispričati kako izgleda život u Pakistanu.

Šeron: Pakistan se nalazi severozapadno od Indije. Većina ljudi u ovoj zemlji je muslimanske vere. Ima malo hrišćana i još manje adventista. Vernici se okupljaju u običnoj kući. Deca proučavaju svoju lekciju u jednoj od soba. Mi nemamo svoje pouke, pa nam učitelj čita biblijske priče. Pažljivo slušamo da bismo kasnije mogli da odgovoramo na pitanja.

Deca nemaju ni svoje Biblije. Mi učimo stihove napamet tako da nosimo sa sobom delove Biblije gde krenemo.

Jednom je neko poslao novac misionarima u mom gradu i zamolio ih da kupe Biblije za decu. Bili smo veoma srećni. Najzad smo imali svoje Biblije. Nosili smo ih svake subote u crkvu i sami čitali lekcije

iz njih. Volim svoju Bibliju, ali znam da je deca u Pakistanu nemaju. Nadam se da će je uskoro dobiti svako dete koje želi da je ima.

Narator: Šeronina želja je i naša želja, da svako dobije Bibliju ako želi da je ima. Ovog tromesečja naša deca daju svoj doprinos da deca u Sudanu, Pakistanu i Izraelu dobiju tu dragocenu knjigu. Čitave porodice će biti pod uticajem Biblija koje će biti kupljene za decu u ovim zemljama, a sve zahvaljujući našim velikodušnim darovima trinaeste subote. Podržimo svoju decu u naporima da putem Božje reči pomognu drugoj deci.

25. septembar 2010.

13. TRANSEVROPSKO ODELJENJE

Narator: Ovog tromesečja predstavili smo Transevropsko odeljenje, koje obuhvata brojne zemlje Evrope kao i zemlje Bliskog istoka i severne Afrike. Sa tako širokom lepezom naroda, izazovi za rad u ovom odeljenju su ogromni. Tome doprinosi i činjenica da je broj vernika u čitavom odeljenju nešto veći od 111.000, što je manji broj nego u nekim pojedinačnim unijama ili zemljama u drugim delovima sveta. To znači da su finansijska sredstva ovog odeljenja mala, pa je teško izdvojiti novčana sredstva za nove projekte.

Mnoge zemlje evropskog dela ovog odeljenja, uključujući Dansku i Finsku koje primaju deo darova trinaeste subote, nastrojene su postmodernistički i sekularno. Crkve iščezavaju i sve je manje mladih vernika. Ali, i pored ovakvih obeshrabrujućih izveštaja, pojavjuje se nova svetlost, koju predstavljaju nove i aktivne grupe vernika. Sada ćemo čuti izveštaje o radu u ovom polju sa jedinstvenim izazovima i mogućnostima, čućemo kako izgleda širiti Božju ljubav na teškim mestima.

Naš prvi projekat je crkvena zgrada u Kopenhagenu, glavnom gradu Danske.

Govornik 1: Tradicionalne crkve u Danskoj zamiru. Nedeljom ujutru velike crkve često otvaraju svoja vrata samo šaćici starijih vernika. Situacija nije mnogo bolja ni u adventističkim crkvama u Danskoj. Međutim, jedna novoosnovana grupa vernika brzo raste. U Kopenhagenu, multietničkoj grupi vernika, koja održava bogoslužjenja na engleskom jeziku, postalo je tesno na mestu gde se okupljaju. Ovu grupu čini oko šezdesetoro ljudi sa svih pet kontinenata i više od šesnaest zemalja. Oni su došli u Dansku radi školovanja, posla ili u potrazi za boljim životom. Okupljaju se u ovoj multietničkoj crkvi i uživaju u međusobnoj zajednici i živom bogoslužjenju.

Ova grupa se u početku sastajala u jednoj od danskih adventističkih crkava. Međutim, oni sada imaju veći broj vernika od danske grupe i odvojeno održavaju bogoslužjenja. Subotnu školu imaju u maloj adventističkoj školi pored crkve. Pošto se broj vernika povećao, potreban im je veći prostor i neko trajnije rešenje kad je u pitanju dvorana za bogoslužjenje.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će rastu ove crkve. Hiljade njih u Danskoj znaju engleski jezik. Multietnička adventistička grupa vernika želi da ih upozna sa Božjom ljubavlju. Pomozimo ovoj crkvi kako bi se svetlost širila među ovim narodom i kako bi mnogi bili dovedeni Hristu.

Narator: Lepo je videti kako se osnivaju nove crkve u teškim područjima za rad, zar ne? Naš sledeći projekat je crkva izvan Helsinkija, glavnog grada Finske.

Govornik 2: Finska se suočava sa mnogim problemima kao i Danska. Ljudi su finansijski obezbeđeni i ne osećaju potrebu za Bogom.

Jedna grupa vernika, međutim, raste na neobičnom mestu. Pre mnogo godina, jedan bogati adventista je nakon smrti ostavio svoje imanje crkvi. U jednom delu kuće sada se nalazi adventistička škola koja se tu preselila iz Helsinkija. Sadašnje okruženje, među drvećem, u blizini jezera, mnogo je pogodnije mesto za školu od prometne gradske ulice.

Crkva koja je tu osnovana dobila je naziv *Srce koje kuca*, jer teži da poput srca koje pumpa krv, unese Svetog Duha među ljude u okruženju. Aktivna grupa vernika se sastaje u školi, ali zbog

misionskih aktivnosti broj vernika raste i sadašnji prostor im je postao skućen. Postoji plan da se renovira jedan nivo stare zgrade na ovom imanju i da se na taj način obezbedi nova crkvena zgrada. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se pokriju troškovi tih radova.

Narator: Sledeći projekat je kamp za mlade u Poljskoj koji osvaja hiljade ljudi za Boga.

Govornik 3: Priča o Zatonu kampu za mlade je nadahnjujuća. Bog je učinio čudo za adventiste u Poljskoj koji su gotovo besplatno dobili vredno zemljište sa objektima. Ovaj kamp, kojim je mnogo godina upravljala komunistička vlada Poljske, postao je važan misionki centar Hrišćanske adventističke crkve. U ovom kampu se organizuju sedmodnevni tečajevi za adventističku decu i tinejdžere i godišnji sastanak koji privuče više od 1.000 vernika iz cele Poljske. Tokom ovog sastanka volonteri rade u okolnom području, vršeći popravke u domovima onih kojima je pomoć potrebna. Ovde se organizuje i obuka za kolportere koji prodaju knjige u okolnim selima. Nekoliko puta godišnje kamp je otvoren za decu iz siromašnih domova ili za onu koja su doživela neku prirodnu nepogodu kao što su poplave. Ta deca provode ovde nedelju dana ili više kako bi u prirodnom okruženju učili o Bogu koji ih voli.

Kamp je poklonjen Hrišćanskoj adventističkoj crkvi, ali vlada zahteva da se stare zgrade obnove i ispune savremeni standardi. Deo darova trinaeste subote pomoći će da se izvrši renoviranje postojećih objekata i iseljavanje iz previše oronule zgrade. Posle svih tih radova, preko ovog kampa moći će da se dopre do još većeg broja ljudi sa Hristovim jevanđeljem.

Narator: Konačno, želimo da čujete nešto o posebnim dečjim darovima trinaeste subote i njihovoj nameni.

Govornik 4: Poseban projekat dečjeg odeljenja ovog tromesečja obezbediće Biblije za decu u Sudanu, Izraelu i Pakistanu. Zamislite kako izgleda učiti biblijske istine kada ne možete sami da ih pročitate, kada samo slušate dok vam ih neko drugi čita ili priča.

Nemaju sve porodice u pomenutim zemljama Bibliju na svom maternjem jeziku. Deca nemaju mogućnosti da čitaju subotnoškolske

lekcije iz Biblije i moraju da se oslone samo na ono što čuju u subotnoj školi. Kad bi imala svoje Sveto pismo, to bi povećalo njihovo razumevanje Božje reči, a ponekad bi pomoglo i celoj porodici da dođe Bogu.

Deca širom sveta ulažu posebne napore kako bi donela posebne darove trinaeste subote kako bi i druga deca mogla imati svoje Biblije.

Narator: Imamo četiri projekta u šest »teških« područja sveta. Naši darovi će se upotrebiti za izgradnju crkve, za sređivanje crkvene zgrade, da se dopre do dece i mladih u Poljskoj, da se hiljadama dece obezbede Biblije u tri zemlje. Uložimo napor da pomognemo ljudima Transevropskog odeljenja!

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2010.
Za internu upotrebu